

Sygn. akt II K 1001/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Otwocku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Konrad Bronowski

Protokolant: Ewelina Mucha

przy udziale Roberta Pysznika, Marii Jaskuły, Doroty Myszak-Wieczorek - Prokuratorów Prokuratury Rejonowej w Otwocku

przy udziale oskarżycieli posiłkowych - M. B. i K. B.

po rozpoznaniu w dniach 21 kwietnia, 6 czerwca, 8 września 2017 roku na rozprawie

sprawy **J. P.**

córki M. i D. z domu C., urodzonej w dniu (...) w G.

oskarżonej o to, że działając w krótkich odstępach czasu, w okresie od 7 września 2013 roku do stycznia 2014 roku w J. i w W., w województwie (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru- w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła K. i M. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 155.281,26zł, wprowadzając pokrzywdzonych w błąd co do zamiaru zawarcia umowy sprzedaży mieszkania o powierzchni (...)m2 wraz z udziałem (...) części we współwłasności części wspólnych budynku i współwłasności gruntu położonego w W. przy ul. (...) (...) oraz co do swojej sytuacji majątkowej w momencie zawierania w dniu 7 września 2013 roku w J. umowy przedwstępnej sprzedaży w/w mieszkania oraz w dniu 18 października 2013 roku w trakcie zawierania aneksu do tejże umowy, przyjmując od K. i M. B. zadek w łącznej kwocie 50.000,00zł, a następnie wydając mieszkanie wyżej wymienionym w celu przeprowadzenia prac wykończeniowych wiedząc, iż mieszkanie jest w trakcie obciążenia hipotekami oraz że wszczęte zostały wobec niego egzekucje komornicze, na które to mieszkanie pokrzywdzeni dokonali nakładów wartości 105.281,26 zł, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

I. oskarżoną J. P. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za ten czyn skazuje oskarżoną, a na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. wymierza oskarżonej karę 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

II. zwalnia oskarżoną J. P. od ponoszenia kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 1001/14

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. ograniczono zakres uzasadnienia wyroku do rozstrzygnięcia o karze, wobec złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych.

J. P. została oskarżona o to że działając w krótkich odstępach czasu, w okresie od 7 września 2013 roku do stycznia 2014 roku w J. i w W., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru - w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła K. i M. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 155.281,26zł, wprowadzając pokrzywdzonych w błąd co do zamiaru zawarcia umowy sprzedaży mieszkania o powierzchni (...) wraz z udziałem (...) części we

współwłasności części wspólnych budynku i współwłasności gruntu położonego w W. przy ul. (...) (...) oraz co do swojej sytuacji majątkowej w momencie zawierania w dniu 7 września 2013 roku w J. umowy przedwstępnej sprzedaży w/w mieszkania oraz w dniu 18 października 2013 roku w trakcie zawierania aneksu do tejże umowy, przyjmując od K. i M. B. zadek w łącznej kwocie 50.000,00zł, a następnie wydając mieszkanie wyżej wymienionym w celu przeprowadzenia prac wykończeniowych wiedząc, iż mieszkanie jest w trakcie obciążenia hipotekami oraz że wszczęte zostały wobec niego egzekucje komornicze, na które to mieszkanie pokrzywdzeni dokonali nakładów wartości 105.281,26 złotych, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd rozstrzygając sprawę, uznał oskarżoną za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i wymierzył jej karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę 250 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych, zwalniając od ponoszenia kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Sąd decydując o wymiarze kary kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 k.k. W tym zakresie baczyl, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonej, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd wymierzając karę oskarżonej miał na względzie, iż oskarżona przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, wyraziła skruchę. Sąd wziął również pod uwagę, iż oskarżona była już karana, a szkoda wyrządzona przestępstwem była znaczna. Sąd miał również na względzie sposób działania oskarżonej, wykorzystujący dobrą wolę pokrzywdzonych do kupienia mieszkania od oskarżonej, która nie mając zamiaru wywiązania się z umowy w sposób celowy zatajała informację co do rzeczywistej sytuacji prawnej nieruchomości, przyjmując od pokrzywdzonych zadek na poczet umowy i umożliwiając im prace budowlane i narażając na poniesienie dodatkowych kosztów z tym związanych.

Sąd mając na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 k.k. uznał, iż okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności właściwości i warunki osobiste oskarżonej oraz jej sposób życia wskazują, że kara 1 roku pozbawienia wolności oraz kara 250 stawek dziennych grzywny w wysokości po 20 złotych każda stawka jest adekwatna do winy oskarżonej i okoliczności popełnionego przez nią czynu oraz spełni cele zapobiegawcze, wychowawcze i w zakresie społecznego oddziaływania. Sąd uznał jednocześnie, iż orzeczona kara odniesie wobec oskarżonej pozytywny skutek i będzie ona w przyszłości przestrzegała porządku prawnego.

Orzekając wobec oskarżonej karę 1 roku pozbawienia wolności, Sąd uznał, iż w przypadku oskarżonej jedynie kara pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenie jest w stanie spełnić swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze jak również w zakresie społecznego oddziaływania. Pozwoli ona oskarżonej zrozumieć naganność jej postępowania i wyciągnąć właściwe wnioski na przyszłość, aby w przyszłości przestrzegała porządku prawnego. Biorąc zaś pod uwagę wartość wyrządzonej pokrzywdzonym szkody, okoliczności w jakich doszło do popełnienia przestępstwa Sąd uznał, iż w przypadku J. P. brak jest przesłanek pozwalających na przyjęcie pozytywnej prognozy kryminologicznej pozwalającej na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Z tych też względów Sąd uznał, iż w przypadku oskarżonej jedynie kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, będzie w stanie spełnić swoje cele w zakresie prewencji ogólnej, jak również indywidualnej oraz w zakresie społecznego poczucia sprawiedliwości. W ocenie Sądu orzeczona kara jednego roku pozbawienia wolności pozwoli oskarżonej zrozumieć naganność jej zachowania. W ocenie Sądu biorąc pod uwagę, iż jak wynika z informacji o karalności oskarżonej, już po popełnieniu przestępstwa w przedmiotowej sprawie została ona skazana wyrokiem Sądu Okręgowego w W. za popełnienie czynu z art. 286 § 1 k.k. należy uznać, iż kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie spełniłaby swoich celów wobec oskarżonej. Sąd miał na uwadze, iż okoliczności popełnienia przez oskarżoną przepisanego jej czynu, wskazuje na wysoki stopień demoralizacji oskarżonej, przemawiający za koniecznością orzeczenia wobec niej kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania.

Sąd na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonej karę 250 stawek dziennych grzywny, ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych. Orzekając karę grzywny Sąd miał

na uwadze, iż J. P. dopuściła się popełnienia przestępstwa skierowanego przeciwko dobru jakim jest mienie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Orzeczona kara grzywny będzie dla oskarżonej dodatkową dolegliwością związaną z popełnionym przestępstwem, pozwoli oskarżonej zrozumieć naganność jej zachowania, wynikającego z popełnionego czynu, będzie miała również wychowawczy charakter wobec oskarżonej. Kara grzywny orzeczona wobec oskarżonej w rozmiarze 250 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka uwzględni również sytuację rodzinną i majątkową oskarżonej, która osiągała dochód wynoszący 5 000 złotych netto miesięcznie, na utrzymaniu miała jedno dziecko, tym samym kara ta nie przekracza możliwości finansowych oskarżonej i będzie możliwa do wykonania.

Sąd w przedmiotowej sprawie nie orzekał wobec oskarżonej obowiązku naprawienia szkody związanej z popełnionym przez nią przestępstwem. Sąd miał na uwadze, iż w zakresie dotyczącym powstałej w związku z czynem oskarżonej szkody na mieniu pokrzywdzonych prowadzone było postępowanie przez Sąd Okręgowy w W. w sprawie o sygnaturze akt (...) o zapłatę. Wyrokiem zaocznym z dnia 13 listopada 2014 roku Sąd Okręgowy w W. zasądził od J. P. na rzecz M. B. i D. B. solidarnie kwotę 205 281,26 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 26 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty. Wyrok ten stał się prawomocny w dniu 15 grudnia 2014 roku i na podstawie tytułu egzekucyjnego wydanego na jego podstawie prowadzone było postępowanie egzekucyjne przez komornika.

W takiej sytuacji zaistniała przesłanka wskazana w art. 415 § 1 k.p.k. zgodnie z którą obowiązku naprawienia szkody nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. W przypadku pokrzywdzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w W. w sprawie (...) z dnia 13 listopada 2014 roku została zasądzona kwota powstała w wyniku czynu oskarżonej będącym przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie, Sąd nie mógł ponownie orzec w tym przedmiocie w postępowaniu karnym.

Należy również wskazać, że wobec orzeczenia prawomocnie w postępowaniu cywilnym o roszczeniu pokrzywdzonych, nie jest zasadne zobowiązanie oskarżonej do naprawienia szkody na podstawie art. 72 § 2 k.k. przy ewentualnym orzekaniu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, gdyż prowadziłoby to do naruszenia regulacji art. 415 § 1 k.p.k. Pogląd wskazujący, że niedopuszczalne jest zobowiązanie oskarżonego do naprawiania szkody na podstawie art. 72 § 2 k.k. w sytuacji orzeczenia o całości roszczenia powstałego w wyniku przestępstwa w postępowaniu cywilnym jest utrwalony w doktrynie prawa i orzecznictwie, zgodnie z którym obowiązku odszkodowawczego z art. 72 § 2 k.k., a także z mocy innej podstawy prawnej nie należy orzekać, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Chodzi w tym wypadku o to, aby nie doszło do kumulacji roszczeń kompensacyjnych odnoszących się do tej samej szkody (por. wyrok SN z 18.6.2009 r., sygn. akt IV KK 145/09, opublik. OSNKW 2009, Nr 9, poz. 77; wyrok SN z 3.9.2009 r., sygn. akt V KK 149/09, opublik. Biul. PK 2010, Nr 2, poz. 15).

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżoną w całości od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa. W ocenie Sądu bowiem wobec konieczności uiszczenia w pierwszej kolejności kary grzywny, konieczność uiszczenia kosztów sądowych byłaby dla oskarżonej zbyt uciążliwa dla utrzymania własnego i własnej rodziny.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji.